

**Vademecum Sive Praxis Opera Quotidiana Aliaque ritè
peragendi, & per ea salutem & perfectionem propriam, ac
proximi, instituto Societatis Jesu conformem assequendi**

De crebrâ per diem mentis in Deum elevatione ex omnibus, quæ per
sensus attinguntur, animæque potentiis se objiciunt

Limpens, Ferdinand

Coloniæ Agrippinæ, 1744

Pænotanda. Da Analysisi seu resolutione fidei.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54773)

Prænotanda.

De Analyſi ſeu reſolutione fidei.

P*Prænotandum primò.* Non agi hîc de reſolutione ſeu diſſolutione actus fidei in ſua prædicata intrinſeca, & cauſas extrinſecas efficien-tem ſubjectivam finalem, vel etiam formales extrinſecas, ut ſunt illuminationes ex parte intellectûs, inspirationes ex parte voluntatis &c. Sed purè quæri, quænam ſint cauſæ determinativæ, ſive rationes determinantes ad hoc vel illud tanquam à Deo revelatum indubitatè tot inter diverſas ſectas & contradictiones credendum, in quibus firmiter & tutò homo ſalutis ſuæ æternæ amans quieſcere, & ex quibus ſimul, quænam ſit genuina Chriſti Eccleſia, diſcernere poſſit.

Prænotandum 2dò. Quòd Sectarii quicumque & à Romano Catholicæ Eccleſiæ principiis recedentes bonam fidei ſuæ reſolutionem dare non poſſint. Cùm enim verbum Dei traditum per communem Eccleſiæ in CC. generalibus conſenſum à primitiva Eccleſia ad nos uſque propagatum non admittant ſimul pro regula fidei, ſed ſolum verbum Dei ſcriptum, quod ipſi à Catholicis acceperunt. Nec probare ex Scriptura poſſint hoc ipſum genuinum fideliter tranſumptum ac verſum eſſe, nec interpreta- tiones, additiones, demptiones tam multiplicium, & in ſpeciem ſubinde contra ſe invicem pugnan-

pugnantium S. Scripturæ textuum, quas ipsi faciunt, genuinas esse, multò minus hoc ipsum, quod sacra Scriptura adæquata sit fidei regula, ex sola Scriptura probare possunt. In his angustiis constituti effugium non habent aliud, quàm ad spiritum suum privatum ac internam Spiritus S. directionem, & fundant se in illo 1. Joan. 2. v. 27. *Non necesse habetis, ut aliquis doceat vos, sed sicut unctio ejus docet vos de omnibus, & verum est, & non est mendacium* Sed si hoc totum caput, totamque S. Joannis Epistolam attentè legas & perlegas, clarè videbis primò, non excludi ab ipso instructionem Doctorum & Pastorum Ecclesiæ; ut ipse desuper convictus Beza fateatur. Quorsum enim posuisset alioqui Deus teste Paulo Apostolos, Doctores & Pastores Ecclesiæ? ne dicam; igitur multò magis non indigere Calvinistas aut Lutheranos prædicantibus Ministris &c. Quorsum etiam ipse Joannes hanc ipsâ prolixâ Epistolâ instrueret fideles? 2dò. Non statui ab ipso interpretem Scripturæ & Judicem controversiarum fidei privatum cujusque spiritum, sed tantùm velle, ut perseverent in doctrina, quam per ipsius & aliorum Apostolorum ministerium acceperunt, nec fidem Pseudo-Apostolis vel Apostatis habeant. Hinc v. 26. dicit: *Hec scripsi vobis de his, qui seducunt vos.* Et v. 24. *Vos quod audistis ab initio (ab Apostolis) in vobis permaneat.* Item *si in vobis permanserit quod audistis ab initio, & vos in Filio & Patre manebitis.* Et quòd in Epistola hac putè velit Pseudo-Apostolis varias tunc hæreses spar-

spargentibus (ut erat Ebion, Cherinthus, Basilides, aliique Simonis Magi discipuli) non haberi fidem. Patet per contextum totius Epistolæ, v.g. c.1. v. 8. non vult haberi fidem dicenti, quòd non simus peccatores. C. 2. v. 9. dicenti *se in luce esse, & tamen fratrem suum odit.* Ibid. v. 4. dicenti se nòsse Deum vel verum esse fidelem. Qui NB. *mandata Dei non custodit.* Ibidem v. 22. neganti, *quoniam JESUS est Christus, & qui negat Patrem & Filium.* Et ideo dicit v. 18. ob sparsas ejusmodi hæreses *Antichristos* multos factos esse, & addit: *Neesse non habetis, ut aliquis ex ejusmodi scilicet Antichristis doceat vos, & Unctio* [id est gratia Spiritûs sancti, quam in unctiōe Sacramenti, Baptismi & Confirmationis accepistis) *maneat in vobis.* Ex his iterum patet, quòd aliàs per decursum in libello hoc indicavi, hæreticos tantùm seligere truncatos sive à contextu suo, unde genuinus intelligi potest sensus, avullos textus, quibus in speciem illudi potest homini in sacris paginis non admodum versato; rei autem veritatem & illorum malignitatem conspici semper ex contextu. Sicut & in hac eadem Epistola contextus totius capituli tertii errores eorum, qui v.g. fidem sine operibus sufficere contendunt, prosternit. Cùm in capite hoc, proposito inestimabilis divinæ adoptionis beneficio, ad id retinendum præscribat media sequentia. *Primò.* Fugam peccati & studium sanctitatis. *2dò.* Amorem fraternum & reliquorum mandatorum Dei custodiam. Demum quia Cap. 4. v. 1. dicit:

Nolite

Nolite omni spiritui credere. Hinc jam ulterius spiritus ille privatus, in quem Heterodoxi finaliter suæ fidei resolutionem faciunt, ulterius exagitandus est, & confutatur.

Primo. Quia omnes Sectarii sibi invicem quoad certa fidei dogmata (v. g. an Christus verè præsens sit in Eucharistia, vel tantùm figura ejus, an parvuli nondum valentes exercere actum fidei baptizandi sint, an verè detur Deus in natura unus personis trinus &c) è diametro oppositi refugiunt ratione genuinæ S. Scripturæ intelligentiæ ad spiritum suum privatum, nec conveniunt in hoc, an omnibus à Spiritu S. detur vera Scripturæ intelligentia, an tantùm piis prædestinatis, an tantùm circa creditu ad salutem necessaria, vel etiam circa alia. Ut vide hic Subsect. 7. Num. 4to, ubi jam homo nil nisi veram fidem, & per eam animæ suæ salutem sollicitè desiderans [dum Lutherus v. g. dicit Sectarios sibi oppositos non habere Spiritum privatum sanctum, sondern den Lügen-Geist, & hi eundem honoris titulum in ipsum conjiciunt] inter tot contradictiones inveniet medium ad veram unicèque salvificam fidem perveniendi? an Christo Domino, qui amore humani generis sanguinem suum fudit, & veram in orbem introduxit religionem, & ad eam omnes sive *agnitionem veritatis* teste Script. voluit pervenire, hanc abnegabimus providentiam sui amoris erga homines tesseram? quòd iis non providerit de certa quadam & universali regula ad eam perveniendi.

2dò. Si ego debeam credere Calvinistæ, Lutherano, &c. quòd is ad hunc illumve textum, ratione cuius est controversia, juxta genuinum sensum intelligendum moveatur à spiritu suo privato, & hic sit Spiritus Sanctus. Vides, quæ debeam de isto homine supponere in illorum principiis. *Primò.* Quòd fidelis & prædestinatus sit. *2dò.* Quòd non mentiatu sit contra mentem loquatur, dum mihi dicit, se tale aut tale lumen à Spiritu Sancto circa intelligentiam hujus vel illius textûs habere. Superi boni! quis prædestinatus sit, solus Deus novit, quòd Lutheranus vel Calvinista hic ille, qui me vult ad veram fidem adducere, mentiri possit, nec necessariò in loquendo verax sit, etiam negari non potest, & neutrum scilicet eum esse prædestinatum, & non mentiri, ex S. Scriptura probari potest. Quomodo ergo super talem fidei resolutionem jacere potero anchoram fidei solidæ ac firmæ? quæ non nisi in jactantia, quòd quis qua fidelis & prædestinatus verum Dei Spiritum habeat, & testimonio ejusdem hominis, quod ejus verba menti cor respondeant, fundatur. An æquus rerum æstimator tali fragili cymbæ animam confidet suam?

3tio. Nunquid apertus est vitiosus circulus Calvinistæ vel Lutherani fidei in spiritum suum privatam tandem resolventis? dum enim eum interrogo v. g. Cur credis Christum esse verum Dei Filium, & hunc esse incarnatum? respondet id Deum dicere in Scriptura, vel eam id illo & illo capite attestari. Dum ulterius quæro,
unde

unde tu scis hanc esse verum Dei verbum, hoc fideliter verum & ita vel ita intelligendum esse? respondet, quia id spiritus meus privatus mihi dicit. Interroganti demum, unde probas spiritum hunc privatum non esse spiritum malignum transfigurantem se in Angelum lucis confugit ad textum supra citatum 1. Joan. 2. vel similem ex Scriptura alium, *non necesse habetis, ut aliquis doceat vos, sed unctio ejus, scilicet Spiritus S. docet vos de omnibus, & non est mendacium.* An non est hoc dubium per æquè dubium resolvere? sed quia Adversarii objiciunt, etiam Catholicos facere vitiosum circulum, dum veri verbi Dei scripti existentiam ejusque sensum genuinum probant ex infallibilitate Ecclesie ita proponentis, & hanc ejus infallibilitatem ex Scriptura. Ut solidè hic & ad captum procedatur.

Prænotandum 3tio. Circulum committi vitiosum, quando duo æquè dubia per se mutuò declarantur & probantur. V. g. Si probes Patrem Titium esse veracem, quia filius Cajus id dixit, & Cajum filium esse veracem, quia id dixit Titius Pater, nec unum vel alterum aliunde vel ex motivo alio tibi constare probas. Si autem aliunde id probaretur vel sciretur, jam non esset vitiosus circulus, sed regressus, in quo nil continetur vitii. Sic circulum facio, si nuntio mihi ferenti Regis litteras [in quibus Rex jubet, ut nuntio dicenti has esse Regis litteras fidem habeam] ei id dicenti purè & præcisè credam propter litteras Regis, & litteris Regis

gis purè propter testimonium nuntii. Regref-
sum autem facio non vitiosum circulum. Si
credam esse Regis litteras non præcisè, quia id
nuntius dicit, sed aliunde id colligo v.g. ex si-
gillo manu subscriptione Regis, vel quia nun-
tii id dicentis autoritas aliunde mihi nota est, &
non ex solis litteris.

Prænotandum 4to. Catholicos igitur non
committere circulum in resolutione suæ fidei,
quia sic non procedunt. Credo hanc Scriptu-
ram hanc ejus versionem, hunc ejus sensum ge-
nuinum esse, quia sic proponit Ecclesia habens
quoad ejusmodi propositiones infallibilitatem,
& hanc infallibilitatem credo, quia eam Scri-
ptura attestatur. Sed quia scio, quòd Ecclesia,
quæ hoc proponit, vera sit Ecclesia Christi, &
consequenter infallibilis non qua credita ob au-
toritatem Dei revelantis, sed aliunde ex argu-
mentis evidentibus demonstrata. Potest equi-
dem reflexè credi, & infallibilitas Ecclesiæ &
Scripturæ veritas seorsim per diversos fidei actus
pro objecto formali sive motivo habentes auto-
ritatem Dei revelantis, sed de hoc aliisque ar-
gutiis, quæ in scholis ingenii exercendi & so-
lidandi causâ fiunt, hîc non agitur, sed tan-
tùm ostenditur, quòd in resolutione NB. suæ
fidei Romano-Catholici non ità probent infal-
libilitatem Ecclesiæ in proponendo vero Dei
verbo ejusque sensu ex Scriptura, & Scripturæ
veritatem ex infallibilitate Ecclesiæ, ut unum
creditum sit ratio NB. tantùm determinativa,
dispositiva seu applicativa credendi alterum &
vice

vice versâ, sed Scripturam hanc vel librum
Scripturæ hunc & hunc ejus sensum admittunt,
quia id proponit Ecclesia vera Christi non jam,
quatenus eam veram esse constat ex verbo Dei,
sed quatenus eam talem esse aliundè scitur ex
notis veræ Ecclesiæ & motivis evidentibus. Et
in hoc Catholici Doctores quoad rem conve-
niunt, licet diverso exprimendi modo vel or-
dine Analysin fidei faciant. Ecce modum unum.

Analysis seu Resolutio fidei Romano-Catholicæ.

Querenti cur huic vel illi articulo firmâ fide
assentiar. *R.* Quia Deus infinitè verax &
sapiens illum revelavit. *Instanti* unde constet
illum à Deo revelatum esse, ipsum verbum Dei
scriptum vel traditum allego. *Petenti* quo pa-
cto constet hoc esse verum verbum Dei, & hunc
genuinum ejus esse sensum, do pro ratione te-
stimonium Ecclesiæ sive intra concilium gene-
rale cum Papa sic definientis, sive extra conci-
lium, vel actualem Episcoporum cæterorum
congregationem, decisionem Papæ ex cathedra
in materia fidei datam, & per plurimos *saltem*,
respectu renitentium, orbis Catholici Episco-
pos acceptatam. Dico *saltem*, quia tali modo
modificata propositio à nemine verè Catholico
negari potest. Et generalis concilii seu univer-
sali Ecclesiæ consensûs essentia non consistit in
compræsentia physica membrorum & capitis in
una aula vel cubiculo quatuor muris circunda-
to [in quo etiam aliquorum præsentium reni-
tentia

tentia non officit decisioni fidei] sed in plurimorum (respectu paucorum se opponentium) membrorum, scilicet Episcoporum cum capite hoc est Papa Romano harmonia. *Si quis ulterius*, unde compertum sit hanc scilicet Catholicam Ecclesiam, quæ ex Pastoribus, Episcopis & summo Pastore Papa Romano, cæterisque fidelibus velut ovibus constat veram esse Christi Ecclesiam. *Respondeo* stante Dei providentiâ & amore ejus erga homines, vi cujus universale medium ad religionem veram & ad salutem necessariam perveniendi dare debuit, eo ipso Romano-Catholica Ecclesia falsa esse non potest, quæ cæteras omnes sectas & præteritas religiones manifestis credibilitatis motivis antecedit. Vide dicta *Subsect. 1ma* & aliis plurimis in hoc libello locis. Inter cætera me sanè ad id judicandum cum primis movet contra nostri temporis hæreticos, quòd ab iis nihil de verbo Dei tradito, cultu Sanctorum, necessitate bonorum operum, libero hominis arbitrio, potentiâ Dei præcepta servandi, observatione consiliorum Evangelicorum, purgatorio, Sacramento Eucharistiæ, supremo Ecclesiæ capite aliisque obmotum sit; quòd in prioribus sæculis jam tum condemnatum non fuerit. Et quòd ea, quæ modò à Romano-Catholicis tanquam de fide creduntur, à primitiva Ecclesia, 4tuor primis CC. generalibus, omnibus priorum sæculorum Sanctis, & tam in clytis Ecclesiæ Patribus, Doctoribus, Martyribus, &c. credita pariformiter sint. Ut tot librorum irrefragu-

fragabili constat testimonio, & quòd Adversarii nostri (solam fidei regulam statuentes verbum Dei scriptum) traditum quoque in multis admittere debeant, eorumque errores ex ipso verbo Dei scripto (non obstante, quòd id toties mutilarint, truncarint) clarè confutari possint. Ut ex libello hoc clarè videbis, si titulos mox de hac mox de illa materia agentes pervolvās. Et ex his de plano sequitur, quòd Ecclesia Romano-Catholica cæteras omnes sectas aut prætensas Christi Ecclesias manifestis credibilitatis motivis antecedit. *Si jam ulterius urgeas*, unde nihilominus sciam hanc ipsam Ecclesiam esse circa ea, quæ credenda proponit, infallibilem.

Respondeo id iterum necessariò consequi ex providentia & amore Dei erga homines, qui, si fidem veram & unicè salvificam instituit, ei de infallibili quadam regula, per quam in Ecclesia à se constituta vera à falsis discerni possint, adeoque assistentiâ tali providere debuit, ut non sineret eam errare in quæstionibus fidei decidendis. Et quomodo is permittere potuit vel poterit? ut sponsa, quam pretioso suo sanguine sibi copulavit, & Ecclesia, extra quam nullam aliam veram esse jam supra ex motivis evidentibus allatis patet, in errores contra fidem incideret; quia sic nulla vera in mundo fuisset fides. *Si demum interrogas*, unde mihi constet Ecclesiam istam hoc vel illud tanquam fidei divinâ credendum proponere v. g. dari liberum arbitrium, purgatorium, requiri bona opera, præcepta Dei posse servari, Christum verè esse

in Eucharistia &c. *Repono* id constare ex celebratissima fama & talibus testimoniis, quæ nullum prudens dubium relinquere possunt. Et sic fides mea citra circulum denique *in extrinseca etiam principia* resolvitur. Dico *extrinseca*. Licet enim modo allata possint etiam esse principia seu motiva intrinsecè attracta à iudicio credibilitatis, & determinativa, dispositiva, applicativa sint ad ipsum fidei actum de hoc illo articulo eliciendum. Non tamen sunt principia seu motiva intrinseca ipsius actûs fidei divinæ, quo firmiter v. g. credo Christum in Eucharistia præsentem esse, quia hic resolvi debet in auctoritatem ac revelationem aliquam divinam præviè cognitam & affirmatam.

Atque hæc sunt, quæ me in agone constitutum animare poterunt ad dicendum eum Hugone: *Domine, si error est, à te decepti sumus*. Non possumus autem à te infinitè fideli, nostri amore crucifixo, & nil nisi salutem nostram per veram fidem, & eorum, quæ docet, observationem quærente decipi. Ergo benè facio vivendo & moriendo in illa fide, pro qua *testimonia tua credibilia facta sunt nimis*. Dum ei tot inter prætensas religiones manifesta veræ fidei signa unicè dedisti. Et ideo ei unicè non autem ob respectum humanum, spem terrena acquirendi, aut metum ea perdendi, nec quia in ea natus sum vel educatus, nec ob quidquam aliud, seu proprium etiam criticum, adhæreo. Præoccupationem non habeo nisi ex motivis cuilibet in particulari, & nil nisi salutem æternam

nam quærenti pro fide Romano-Catholica evidentibus. Si pro prætensa alia religione eadem haberem, & non pro hac ipsa fide, quam profiteor, certè eam amplecterer. Quia nil aliud quero quàm vivere & mori in illa fide, quam ex motivis & principiis evidentibus judicare debeo esse veram, & quia talem esse Ecclesiam Romano-Catholicam agnosco. Utique tu Deus Ter-optime Maxime in ea me vivere & mori vis. Hinc non aliud peto Epitaphium, quàm quod tumulo suo inscribi voluit S. Joannes Gualbertus, qui triduo, ut in horis Canonice legitur, ante mortem honoratus Angelorum obsequio Anno salutis 1070. migravit ad Dominum.

*Ego Joannes credo & confiteor fidem,
Quam sancti Apostoli prædicaverunt,
Et SS. Patres in quatuor conciliis confirmaverunt.*

Perpendant hæc Catholici, & in fide sua confortentur. Perpendant Sectarii, & videant, quomodo quietè vivere & mori possint in sua secta attentis tot antilogiis suorum Coriphæorum, qui ipsos eorumque majores à Romano-Catholica Ecclesia abstraxerunt, & in specie dixerunt, primis 4tuor sæculis necdum corruptam fuisse Ecclesiam. Perpendant demum miserii Apostatæ, qui propter tria A Aurum scilicet, Ambitionem, & Amorem mulierum à sancta fide & ab ordine religioso tribus Deo ob-

stricti substantialibus religiosi ordinis votis, turpiter apostatarunt.

Appendix.

*Quoad principia generalia in controversiis fidei
secundum methodum Veronianam.*

A P. Francisco Veron, qui fuit à Societate JESU celebris in Gallia controversista, hæc Methodus nomen accepit, tractat illam fusè, & dein ejus habetur compendium, consistit autem generatim in eo, ut (cùm Sectarii debeant ex possessione ejicere dogma quodcunque fidei, quod à longis retro sæculis amplexa est Ecclesia Romano-Catholica ante illorum ab eadem separationem) ut inquam Catholicus se semper manuteneat in possessorio, & sectarium adigat ad Actoris partem agendam, & quidem ex solo scripto Dei verbo. Cùm id in ejusdem principis sit sola & adæquata in articulis fidei regula. Ego quatuor mihi adaptavi Methodos quoad quatuor principaliora puncta, de quibus non eodem tamen modo sparsim in hoc libello egi, *1um est* ratione verbi divini traditi. *2um* Ratione verbi divini scripti. *3^{ium}* Ratione vulgaræ à Catholicis receptæ, & Bibliorum ab Heterodoxis impressorum. *4um* Ratione prætensæ reformationis, quibus demum alia solida adnectam.